DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

12. april 2005 *

I sag C-265/03,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Audiencia Nacional (Spanien) ved afgørelse af 9. maj 2003, indgået til Domstolen den 17. juni 2003, i sagen:

Igor Simutenkov

mod

Ministerio de Educación y Cultura,

Real Federación Española de Fútbol,

* Processprog: spansk.

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling)

sammensat af præsidenten, V. Skouris, afdelingsformændene P. Jann, C.W.A. Timmermans og A. Rosas samt dommerne C. Gulmann, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, J. Makarczyk, P. Kūris, M. Ilešič (refererende dommer), U. Lõhmus, E. Levits og A. Ó Caoimh,

generaladvokat: C. Stix-Hackl
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Igor Simutenkov ved abogado M. Álvarez de la Rosa og procuradora F. Toledo Hontiyuelo

— Real Federación Española de Fútbol ved abogado J. Fraile Quinzaños og procurador J. Villasante García

— den spanske regering ved E. Braquehais Conesa, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved F. Hoffmeister, D. Martin og I. Martínez del Peral, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 11. januar 2005,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 23, stk. 1, i partnerskabs- og samarbejdsaftalen mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Den Russiske Føderation på den anden side, som blev undertegnet på Korfu den 24. juni 1994 og godkendt på Fællesskabernes vegne ved Rådets og Kommissionens afgørelse 97/800/EKSF, EF, Euratom af 30. oktober 1997 (EFT L 327, s. 1, herefter »partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland«).

2 Anmodningen er indgivet under en sag mellem Igor Simutenkov, på den ene side, og Ministerio de Educación y Cultura (Undervisnings- og Kulturministeriet) og Real Federación Española de Fútbol (det spanske fodboldforbund, herefter »RFEF«), på den anden side, som vedrører regler for en sport, der begrænser det antal spillere fra tredjelande, som kan spille på et hold i nationale turneringer.

Retsforskrifter

3 Partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland trådte i kraft den 1. december 1997. Artikel 23, stk. 1, som er indeholdt i aftalens afsnit IV om »bestemmelser vedrørende erhvervsliv og investeringer« i kapitel I om »arbejdskraftens vilkår«, bestemmer:

»Under hensyntagen til de i de enkelte medlemsstater gældende love, betingelser og procedurer sikrer Fællesskabet og dets medlemsstater, at russiske statsborgere, der er lovligt beskæftiget på en medlemsstats område, ikke på grund af deres nationalitet forskelsbehandles i forhold til medlemsstatens egne statsborgere, for så vidt angår arbejdsvilkår, aflønning eller afskedigelse.«

4 Partnerskabsaftalens artikel 27 bestemmer:

»Samarbejdsrådet fremsætter henstillinger om gennemførelsen af artikel 23 og 26 i denne aftale.«

5 Partnerskabsaftalens artikel 48, som ligeledes er indeholdt i afsnit IV, bestemmer:

»For så vidt angår dette afsnit skal intet i aftalen hindre parterne i at anvende deres love og administrative bestemmelser vedrørende fysiske personers indrejse og

ophold, arbejde, arbejdsvilkår og etablering samt levering af tjenesteydelser, forudsat at det ikke sker på en sådan måde, at en part derved helt eller delvis berøves de fordele, der tilkommer den i medfør af en given bestemmelse i aftalen. [...]«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

6 Igor Simutenkov er russisk statsborger og boede på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen i Spanien, hvor han havde opholds- og arbejdstilladelse. Da han var engageret som professionel fodboldspiller i medfør af en arbejdskontrakt med Club Deportivo Tenerife, fik han udstedt en forbundslicens som spiller fra et land uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS).

7 I januar 2001 indgav Simutenkov via nævnte klub en ansøgning til RFEF om i stedet for sin forbundslicens at få udstedt samme licens, som gælder for EØS-spillere. Han henviste til støtte herfor til partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland.

8 Ved afgørelse af 19. januar 2001 afslog RFEF ansøgningen i medfør af sine vedtægter og en aftale af 28. maj 1999, der var indgået mellem forbundet og Liga Nacional de Fútbol Profesional (det nationale forbund for professionelle spillere) (herefter »aftalen af 28. maj 1999«).

9 Ifølge artikel 129 i RFEF's vedtægter er en licens til en professionel fodboldspiller et dokument, der er udstedt af RFEF, og som giver tilladelse til at udøve denne sport som spiller, der er tilsluttet forbundet, og til at deltage i officielle kampe og turneringer for en bestemt klub.

10 Vedtægternes artikel 173 bestemmer:

»Med forbehold af de i nærværende vedtægter fastsatte undtagelser skal en fodboldspiller for at kunne registreres og få licens som professionel være spansk statsborger eller statsborger i en af De Europæiske Fællesskabers eller Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområdes medlemsstater.«

11 Vedtægternes artikel 176, stk. 1, bestemmer:

»1. Klubber, der er tilmeldt officielle turneringer for professionelle på nationalt plan, kan deltage med spillere fra lande uden for EØS, hvis antal fastsættes i de aftaler, der indgås mellem RFEF, Liga Nacional de Fútbol Profesional og Asociación de Futbolistas Españoles (forbundet for spanske fodboldspillere), og som bl.a. skal indeholde bestemmelser om, hvor mange fodboldspillere af denne kategori der kan spille på holdet samtidig.

[...]«

12 Ifølge aftalen af 28. maj 1999 er antallet af de spillere, som ikke er statsborgere i et EØS-land, og som samtidig kan spille på et hold i første division, begrænset til tre i sæsonerne fra 2000/2001 til 2004/2005, og i anden division begrænset til tre for sæsonerne 2000/2001 og 2001/2002 og til to for de tre efterfølgende sæsoner.

13 Da Igor Simutenkov er af den opfattelse, at forskellen i disse regler mellem statsborgere fra en af Den Europæiske Unions eller Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområdes medlemsstater, på den ene side, og statsborgere fra tredjelande, på den anden side, hvad angår russiske spillere er uforenelig med artikel 23, stk. 1, i partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland, og at den begrænser udøvelsen af hans erhverv, anlagde han sag ved Juzgado Central de lo Contencioso-Administrativo til prøvelse af beslutningen af 19. januar 2001, hvorved han fik afslag på sin ansøgning om en ny licens.

14 Da denne ret frifandt sagsøgte i hovedsagen ved dom af 22. oktober 2002, iværksatte Igor Simutenkov appel ved Audiencia Nacional, som besluttede at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er artikel 23 i partnerskabsaftalen [Fællesskaberne-Rusland] til hinder for, at et sportsforbund på en professionel fodboldspiller af russisk nationalitet, der har indgået en lovlig kontrakt med en spansk fodboldklub, anvender en regel, hvorefter klubberne i nationale turneringer kun kan anvende et begrænset antal spillere fra tredjelande, som ikke er kontraherende parter i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde?«

Det første præjudicielle spørgsmål

15 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om artikel 23, stk. 1, i partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland skal fortolkes således, at den er til hinder for, at et sportsforbund i en medlemsstat anvender en af forbundet vedtaget bestemmelse på en professionel spiller af russisk nationalitet, som er lovligt beskæftiget af en klub i samme medlemsstat, og hvorefter klubberne i nationale turneringer kun må anvende et begrænset antal spillere fra tredjelande, som ikke er parter i EØF-aftalen.

16 Igor Simutenkov og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har gjort gældende, at artikel 23, stk. 1, i partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland er til hinder for en sådan regel, som er indeholdt i aftalen af 28. maj 1999.

17 RFEF har til støtte for sin opfattelse henvist til forbeholdet i partnerskabsaftalens artikel 23, stk. 1, hvorefter bestemmelsen gælder »[u]nder hensyntagen til de i de enkelte medlemsstater gældende love, betingelser og procedurer«. RFEF udleder heraf, at forbundets kompetence efter loven til at udstede licenser til fodboldspillere og de af det vedtagne regler for sporten skal anvendes med forrang for det i samme bestemmelse indeholdte forbud mod forskelsbehandling. RFEF anfører endvidere, at udstedelsen af en licens og de herom gældende regler vedrører organisationen af turneringer og ikke arbejdsvilkårene.

18 Den spanske regering tilslutter sig RFEF's opfattelse og har navnlig anført, at forbundslicensen ikke ifølge de nationale regler og den nationale retspraksis, hvori

disse regler er fortolket, udgør et arbejdsvilkår, men er en administrativ tilladelse, som giver adgang til at deltage i sportskonkurrencer.

19 For at kunne give en hensigtsmæssig besvarelse af det forelagte spørgsmål skal det først undersøges, om en borger kan påberåbe sig artikel 23, stk. 1, i partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland for domstolene i en medlemsstat, og dernæst skal i bekræftende fald rækkevidden af forbuddet mod forskelsbehandling i denne retsforskrift bestemmes nærmere.

Spørgsmålet, om artikel 23, stk. 1, i partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland har direkte virkning

20 Det bemærkes, at da dette spørgsmål, der drejer sig om, hvilken virkning bestemmelserne i partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland har i de kontrahe-rende parters (herefter »parterne«) interne retsorden, ikke er reguleret i aftalen, tilkommer det Domstolen at afgøre det på samme måde som ethvert andet fortolkningsspørgsmål vedrørende gennemførelsen af aftaler inden for Fællesskabet (dom af 23.11.1999, sag C-149/96, Portugal mod Rådet, Sml. I, s. 8395, præmis 34).

21 I denne forbindelse bemærkes, at ifølge Domstolens faste praksis må en bestemmelse i en aftale indgået af Fællesskabet med et tredjeland anses for umiddelbart anvendelig, når der af dens ordlyd samt aftalens formål og karakter kan udledes en klar og præcis forpligtelse, hvis opfyldelse og retsvirkninger ikke er betinget af, at der udstedes yderligere retsakter (dom af 27.9.2001, sag C-63/99,

Gloszczuk, Sml. I, s. 6369, præmis 30, og af 8.5.2003, sag C-171/01, Wählergruppe Gemeinsam, Sml. I, s. 4301, præmis 54).

22 Det fremgår af ordlyden af artikel 23, stk. 1, i partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland, at denne bestemmelse i klare, præcise og ubetingede vendinger fastsætter et forbud for hver medlemsstat mod at forskelsbehandle russiske arbejdstagere på grundlag af nationalitet i forhold til egne statsborgere for så vidt angår arbejdsvilkår, aflønning eller afskedigelse. Denne bestemmelse omfatter de russiske arbejdstagere, som er lovligt beskæftiget på en medlemsstats område.

23 En sådan regel om ligebehandling fastsætter en præcis forpligtelse til at nå et bestemt resultat og kan efter sin karakter påberåbes af borgerne for de nationale domstole til støtte for en påstand om tilsidesættelse af diskriminerende bestemmelser, uden at det er nødvendigt at fastsætte supplerende gennemførelsesforanstaltninger herom (dom af 29.1.2002, sag C-162/00, Pokrzeptowicz-Meyer, Sml. I, s. 1049, præmis 22, og Wählergruppe Gemeinsam-dommen, præmis 58).

24 Denne fortolkning ændres ikke af ordene »[u]nder hensyntagen til de i de enkelte medlemsstater gældende love, betingelser og procedurer« i artikel 23, stk. 1, i partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland eller af aftalens artikel 48. Disse bestemmelser kan ikke fortolkes således, at de giver medlemsstaterne mulighed for skønsmæssigt at begrænse anvendelsen af forbuddet mod forskelsbehandling i artikel 23, stk. 1, idet en sådan fortolkning ville medføre, at denne bestemmelse mistede sit indhold og således blev berøvet enhver effektiv virkning (dommen i sagen Pokrzeptowicz-Meyer, præmis 23 og 24, og dom af 8.5.2003, sag C-438/00, Deutscher Handballbund, Sml. I, s. 4135, præmis 29).

25 Artikel 27 i partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland er heller ikke til hinder for, at artikel 23, stk. 1, har direkte virkning. Den omstændighed, at gennemførelsen af artikel 23 ifølge artikel 27 skal ske på grundlag af henstillinger fra Samarbejdsrådet, gør ikke anvendeligheden af artikel 23 med hensyn til dennes opfyldelse og retsvirkninger betinget af, at der udstedes yderligere retsakter. Den funktion, som Samarbejdsrådet er tillagt ved artikel 27, er at lette håndhævelsen af forbuddet mod forskelsbehandling, men begrænser ikke den umiddelbare anvendelse heraf (jf. dom af 31.1.1991, sag C-18/90, Kziber, Sml. I, s. 199, præmis 19, og af 4.5.1999, sag C-262/96, Sürül, Sml. I, s. 2685, præmis 66).

26 I øvrigt er konstateringen af, at forbuddet mod forskelsbehandling i artikel 23, stk. 1, i partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland har direkte virkning, ikke i strid med aftalens formål og karakter.

27 Ifølge artikel 1 har aftalen til formål at oprette et partnerskab mellem aftalens parter, som bl.a. skal udvikle nære politiske forbindelser mellem parterne, fremme handelen og harmoniske økonomiske forbindelse mellem parterne, styrke de politiske og økonomiske friheder og udvirke en gradvis integration mellem Rusland og et bredere samarbejdsområde i Europa.

28 Den omstændighed, at aftalen således alene etablerer et partnerskab mellem parterne uden at sigte mod en associering eller mod Ruslands fremtidige tiltrædelse af Fællesskaberne, udelukker ikke, at disse bestemmelser har direkte virkning. Det fremgår nemlig af Domstolens praksis, at når en aftale fastlægger et samarbejde mellem parterne, kan visse bestemmelser heri umiddelbart regulere borgernes

retsstilling, såfremt de ovenfor i præmis 21 nævnte betingelser er opfyldt (jf. Kziber-dommen, præmis 21, dom af 15.1.1998, sag C-113/97, Babahenini, Sml. I, s. 183, præmis 17, og af 16.6.1998, sag C-162/96, Racke, Sml. I, s. 3655, præmis 34-36).

29 Af de anførte grunde må det fastslås, at artikel 23, stk. 1, i partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland har direkte virkning, således at de personer, som den finder anvendelse på, kan påberåbe sig den ved domstolene i medlemsstaterne.

Rækkevidden af forbuddet mod forskelsbehandling i artikel 23, stk. 1, i partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland

30 Det spørgsmål, som er forelagt af den forelæggende ret, svarer til det forelagte spørgsmål i Deutscher Handballbund-sagen. I dommen i denne sag fastslog Domstolen, at artikel 38, stk. 1, første led, i Europa-aftalen om oprettelse af en associering mellem De Europæiske Fællesskaber og medlemsstaterne på den ene side og Den Slovakiske Republik på den anden side, som blev undertegnet i Luxembourg den 4. oktober 1993 og godkendt på Fællesskabernes vegne ved Rådets og Kommissionens afgørelse 94/909/EKSF, EF, Euratom af 19. december 1994 (EFT L 359, s. 1, herefter »associeringsaftalen Fællesskaberne-Slovakiet«), skulle fortolkes således, at den er til hinder for, at et sportsforbund i en medlemsstat anvender en af forbundet vedtaget bestemmelse på en professionel spiller af slovakisk nationalitet, som er lovligt beskæftiget af en klub i samme medlemsstat, og hvorefter klubberne ved mesterskabs- og pokalkampe kun må indsætte et begrænset antal spillere fra tredjelande, som ikke er parter i aftalen om EØS-aftalen.

31 Den i nævnte sag omhandlede artikel 38, stk. 1, første led, havde følgende ordlyd:

»På de betingelser og efter de retningslinjer, der gælder i hver af medlemsstaterne [...], behandles arbejdstagere af slovakisk nationalitet, som er lovligt beskæftiget på en medlemsstats område, på lige fod med medlemsstatens egne statsborgere uden nogen i nationaliteten begrundet forskelsbehandling for så vidt angår arbejdsvilkår, aflønning eller afskedigelse.«

32 Domstolen fastslog bl.a., at en regel, som begrænser antallet af de professionelle spillere af det pågældende tredjelands nationalitet, som kan indsættes i en national turnering, udgjorde et arbejdsvilkår i den forstand, hvori dette udtryk anvendes i artikel 38, stk. 1, første led, i associeringsaftalen Fællesskaberne-Slovakiet, i det omfang den direkte påvirkede muligheden for en professionel slovakisk spiller, der i forvejen er lovligt beskæftiget i værtsmedlemsstaten, for at deltage i kampe i denne turnering (Deutscher Handballbund-dommen, præmis 44-46).

33 Domstolen fastslog ligeledes, at den fortolkning, den havde anlagt vedrørende artikel 48, stk. 2, EF (efter ændring nu artikel 39, stk. 2, EF) i dommen af 15. december 1995 i Bosman-sagen (sag C-415/93, Sml. I, s. 4921) — hvorefter forbuddet mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet finder anvendelse på regler, som er fastsat af sportsforbund, og som indeholder betingelser for udøvelse af professionelle sportsfolks lønnede virksomhed, og er til hinder for at fastsætte en i nationalitet grundet begrænsning i det antal spillere, som samtidig kan spille på et hold — også kunne anvendes på artikel 38, stk. 1, første led, i associeringsaftalen Fællesskaberne-Slovakiet (Deutscher Handballbund-dommen, præmis 31-37 og 48-51).

34 Det må fastslås, at ordlyden af artikel 23, stk. 1, i partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland er meget lig ordlyden af artikel 38, stk. 1, første led, i associeringsaftalen Fællesskaberne-Slovakiet. Den eneste nævneværdige forskel er nemlig, at der i det ene tilfælde anvendes formuleringen »sikre Fællesskabet og dets medlemsstater, at russiske statsborgere [...] ikke på grund af deres nationalitet forskelsbehandles [...]«, og i det andet tilfælde anvendes formuleringen »arbejdstagere af slovakisk nationalitet [...] [behandles] på lige fod [...] uden nogen i nationaliteten begrundet forskelsbehandling [...]«. Når henses til den ovenfor i præmis 22 og 23 foretagne konstatering af, at artikel 23, stk. 1, i partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland i klare, præcise og ubetingede vendinger fastsætter et forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, er forskellen i bestemmelsernes udformning ikke til hinder for at anvende den fortolkning, Domstolen anlagde i Deutscher Handballbund-dommen, på artikel 23, stk. 1, i partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland.

35 Ganske vist har partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland ikke i modsætning til, hvad der gælder for associeringsaftalen Fællesskaberne-Slovakiet, til formål at tilvejebringe en associering med henblik på en gradvis integration af det pågældende tredjeland i De Europæiske Fællesskaber, men at fremme »en gradvis [...] integration mellem Rusland og et bredere samarbejdsområde i Europa«.

36 Det fremgår imidlertid ingenlunde af partnerskabsaftalens kontekst eller formål, at det har været hensigten, at forbuddet mod »forskelsbehand[ling] i forhold til medlemsstatens egne statsborgere, for så vidt angår arbejdsvilkår [...]« skulle forstås anderledes end i den normale betydning af dette udtryk. Følgelig indebærer artikel 23, stk. 1, i partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland i lighed med artikel 38, stk. 1, første led, i associeringsaftalen Fællesskaberne-Slovakiet, en ret for russiske arbejdstagere, som er lovligt beskæftiget på en medlemsstats område, til en lige behandling med hensyn til arbejdsvilkår af samme omfang som den, der ifølge EF-traktaten — hvori anvendes tilsvarende udtryk — tilkommer medlemsstaterne

statsborgere, hvorfor bestemmelsen er til hinder for at fastsætte en begrænsning, der er begrundet i nationalitet som den i hovedsagen omhandlede, således som Domstolen under lignende omstændigheder fastslog i Bosman- og Deutscher Handballbund-dommene.

37 I øvrigt fastslog Domstolen i Bosman- og Deutscher Handballbund-dommene, at en regel som den i hovedsagen omhandlede vedrører arbejdsvilkår (Deutscher Handballbund-dommen, præmis 44-46). Den omstændighed, at artikel 23, stk. 1, i partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland kun gælder for arbejdsvilkår, aflønning eller afskedigelse, og altså ikke omfatter regler vedrørende adgangen til beskæftigelse, er derfor irrelevant.

38 Det må endvidere fastslås, at den i nationalitet grundede begrænsning ikke vedrører særlige kampe mellem hold, der repræsenterer et land, men finder anvendelse på officielle kampe mellem klubber og dermed på hovedparten af professionelle spilleres beskæftigelse. Som Domstolen ligeledes har fastslået, kan en sådan begrænsning ikke anses for at være begrundet i sportslige hensyn (Bosman-dommen, præmis 128-137, og Deutscher Handballbund-dommen, præmis 54-56).

39 I øvrigt er der ikke i de ved Domstolen afgivne indlæg blevet fremført andre argumenter, som objektivt kan begrunde en forskelsbehandling af professionelle spillere, som er statsborgere i en medlemsstat eller i en stat, som er kontraherende part i EØS-aftalen, og professionelle spillere af russisk nationalitet.

40 Som fastslået ovenfor i præmis 24, kan hverken udtrykket »[u]nder hensyntagen til de i de enkelte medlemsstater gældende love, betingelser og procedurer« i indledningen af artikel 23, stk. 1, i partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland eller aftalens artikel 48 fortolkes således, at de giver medlemsstaterne mulighed for skønsmæssigt at begrænse anvendelsen af forbuddet mod forskelsbehandling i artikel 23, stk. 1, idet en sådan fortolkning ville medføre, at den sidstnævnte bestemmelse mistede sit indhold og således blev berøvet enhver effektiv virkning.

41 Af de anførte grunde må det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 23, stk. 1, i partnerskabsaftalen Fællesskaberne-Rusland skal fortolkes således, at den er til hinder for, at et sportsforbund i en medlemsstat anvender en af forbundet vedtaget bestemmelse på en professionel spiller af russisk nationalitet, som er lovligt beskæftiget af en klub i samme medlemsstat, og hvorefter klubberne i nationale turneringer kun må anvende et begrænset antal spillere fra tredjelande, som ikke er parter i EØS-aftalen.

Sagens omkostninger

42 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Store Afdeling) for ret:

Artikel 23, stk. 1, i partnerskabs- og samarbejdsaftalen om oprettelse af et partnerskab mellem De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater på den ene side og Den Russiske Føderation på den anden side, som blev undertegnet på Korfu den 24. juni 1994 og godkendt på Fællesskabernes vegne ved Rådets og Kommissionens afgørelse 97/800/EKSF, EF, Euratom af 30. oktober 1997, skal fortolkes således, at den er til hinder for, at et sportsforbund i en medlemsstat anvender en af forbundet vedtaget bestemmelse på en professionel spiller af russisk nationalitet, som er lovligt beskæftiget af en klub i samme medlemsstat, og hvorefter klubberne i nationale turneringer kun må anvende et begrænset antal spillere fra tredjelande, som ikke er parter i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde.

Underskrifter